

Sis centrals com a mínim, els últims anys

Quan Machín va assumir la direcció del Girona, el març del 2014, ja no hi havia correccions possibles perquè el mercat feia més de tres mesos que estava tancat. Tot i que a la plantilla hi havia sis centrals, el de Gómara va arraconar Carles Mas i Moisés Hurtado i en va acabar utilitzant quatre en els últims tretze partits (Ramalho i Richy van ser insubstituïbles i Migue i Chus Herrero es van alternar el tercer lloc a l'eix defensiu). Aquest curs 2013/14 va marcar un abans i un després a l'hora de confeccionar les plantilles, on sempre hi ha hagut un mínim de cinc centrals però amb alternatives d'emergència per situar-hi futbolistes polivalents com Carnero, Timor, Maffeo o Alcaraz.

Pablo Machín sempre va voler (i no sempre li ho van concedir) doblada la demarcació de central. De fet, en la temporada 2014/15 va quedar lluny d'aconseguir-ho. Sort en va tenir de la fiabilitat del trio Lejeune (39 partits), Richy (38) i Ramalho (36), perquè amb Mas hi va comptar poc i quan va recórrer a Íñiguez i Rovirola va ser ja en casos molt extrems.

I quan el Girona jugava amb dos centrals (defensa de quatre), doblant aquesta posició n'hi havia prou: el curs 2010/11 seria l'exemple perfecte.

Publicat a:

-L'Esportiu. Girona 07-08-2019, Pàgina 3

Font del document:

<http://www.lesportiudecatalunya.cat/futbolcat/article/1647224-sis-centrals-com-a-minim-els-ultims-anys.html>